

André Roslund

Ränderna går aldrig ur...

Det vansinniga liv jag har fört har tagit tid för mig att inse att det är ett "vansinne" jag levt i. Vad som är ännu mer läskigt är att jag emellanåt längtar tillbaka dit, fastän det slutade i fullständig katastrof.

Man vill bli älskad, i brist därpå beundrad, i brist därpå fruktad, i brist därpå avskydd och föraktad. Man vill ingiva människorna något slags känsla. Själen ryser för tomrummet och vill ha kontakt till vad pris som helst.

Hjalmar Söderberg, Doktor Glas, 1905

Förord

Första gången jag kom i kontakt med André Roslund var i samband med utredningen om en försvunnen affärsman. Jag ledde utredningen och var Kriminalinspektör på våldshoteln i Stockholm. Till en början trodde vi det handlade om ett frivilligt försvinnande. Men graverande om-ständigheter gjorde att André blev intressant i utredningen. Han var den som hade sett honom sist. Det kunde vi fastslå genom teknisk bevisning. Utredningen kom att handla om människorov, därefter mord, där de bakomliggande faktorerna var ekonomisk brottslighet.

Eftersom jag var den som höll förhören med André under den långa häktetiden, kom vi att tillbringa mycket tid tillsammans. Han gav ett lugnt och sansat intryck, men var fåordig.

En del mordfall har jag haft svårt att helt släppa. Detta är ett av dem, speciellt för att huvudpersonen var så ung, hamnat så vansinnigt fel. Efter mordet styckades kroppen och gjöts in i cement som senare grävdes ner.

Jag har ofta undrat hur det gick för André Roslund. Blev minst sagt häpen då jag 22 år efter utredningen fick ett tjockt brev från honom. Med fascination läser jag om Andrés planer på att ge ut en bok om sitt liv och han frågar mig om jag vill skriva ett förord.

André skriver om tiden som ekonomisk brottsling och upprinnelsen som ledde till en brutal avrättning. Det är svindlande summor, som försvann lika fort i ett sanslöst krogliv. Han tar med läsaren till miljöer som för de flesta är helt främmande. Man undrar hur länge detta skall fortskrida innan katastrofen inträffar.

På ett lättsamt och humoristiskt sätt får vi följa André Roslund inom rättsväsendet och Kriminalvården. André kommer till insikt och har kommit en god bit på väg för ett bra liv. Men försvinner ett beroende för att man avtjänar ett fängelsestraff?

Ränderna går aldrig ur... är en briljant skildring på hur svårt det kan vara att ändra på beteenden och vilket pris missbrukspersonligheter kan få genomgå. Föräldrar till tonårsbarn borde läsa denna bok. Efter avklarad fängelsestraff börjar den verkliga prövningen. Kommer André att klara den?

Kriminalinspektör Bengt Lönnroth.

Våldshoteln Stockholm

Förord

Jag drivs av att skriva om mina upplevelser. Jag får inte ro förrän det är klart. Frågorna som jag ställer till mig själv är hur det kunde bli som det blev. Jag har valt att skriva om åren som har påverkat mig, en tid då jag gick fram som en slåttermaskin och avverkade brudar, begick bedrägerier och drack alkohol i mängder.

Först nu när jag skriver blir det glasklart för mig att jag är alkoholist. Skrivandet är rent terapeutiskt för mig. När jag närmar mig slutet kan jag känna ångest. Det sägs att man som författare blir bättre och bättre ju mer man skriver, så är det säkert för de flesta författare och med det sättet skulle alltid det sista kapitlet bli det bästa. Jag är inte författare än eftersom detta är min andra bok. Först efter tredje boken kan jag titulera mig som författare vilket jag hoppas kommer att ske inom en snar framtid. Jag har idéer och halvfärdiga manuskript och synopsis för en handfull böcker till.

Ju mer jag skriver desto mer inser jag att jag inte kan vara utan denna process. Fastän jag inte aktivt skrivit en bok på över tio år, har jag jobbat med texter, reklam, ord och jag drivs av nyfikenhet att ta rätt på saker och ting.

Det skrivna ordet är livet för mig. Den tillfredsställelse jag känner när jag får till det som jag vill är häftig. Jag skriver inte för att göra någon illa och jag hoppar inte över något fastän en del saker kan vara smärtsamma.

Om det skrivna hjälper andra människor att förstå och känna igen sig och inte göra samma misstag som jag, så är det en bonus. Ofta vill jag hjälpa andra, men glömmer bort mig själv. Mina ramar är sneda och krokiga. Min ambition är att räta ut dem och det tror jag kommer att ske om än det tar tid.

Ränderna går aldrig ur mig, de blir bara djupare och djupare. Men någonstans kanske de blir smalare och smalare och snart bara ett streck...

I dag är det 22 år sedan allt gick åt helvete. Jag har tänkt på det varje dag. Kortare och längre stunder, på mordet, på mitt liv, på åren i fängelse. Ett destruktivt liv. Jag kan bara konstatera att mitt liv hade kunnat se annorlunda ut.

Resten av mitt liv vill jag skall vara innehållsrikt med mycket livskvalité.

Meningen med mitt skrivande har för mig varit att komma underfund med varför jag hamnat i fängelse gång på gång. Min totala strafftid är nu uppe i 20 år.

Jag har suttit häktad i Luleå, Kronobergshäktet i Stockholm och på Österåker. Jag har suttit i fängelse i Tidaholm, Borås, Kristianstad, Västervik och

Tygelsjö. Jag har också hunnit avtjäna straff på den numera nedlagda anstalten i Karlskrona och Halmstad. Nu senast var jag häktad i Malmö på Kirsebergsanstalten.

Jag har gripits i Luleå, Stockholm, Eslöv och Bangkok, suttit transporthäktad på flera platser: Lund, Norrköping, Jönköping, Härnösand, Sundsvall och Sollentuna för att nämna några.

Det här är min berättelse.

Namn och beskrivningar av vissa individer har ändrats.

Skänningeanstalten mars 2016

André Roslund

Mina år i fängelset – Tidaholm

En oändligt lång och hög mur reste sig framför mig. Ju närmre jag kom desto större och gråare framstod den. På muren låg taggtråd. Jag befann mig i kriminalvårdens minibuss, bojad upp till tänderna och var nu på väg in på Tidaholmsanstalten.

När vi blivit insläppta och porten gått igen bakom oss befann vi oss i en sluss omringade av ytterligare murar och taggtråd. Till slut kom vi in på anstalten. Jag hade svårt att ta mig ur minibussen då jag inte kunde röra mig på grund av fängsel. Vi gick in i byggnaden som jag förmodade var centralvakten och en administrativ del. Där blev vi stående innan vakten berättade vilka vi var och bad om att bli insläppta.

Trots att jag befann mig inne på själva fängelset hade jag handfängsel och midjebälte på mig. Dessa togs av mig på inskrivningen, därefter fick jag gå igenom en metalldetektor. Den gav inget utslag och jag ombads sitta ner och vänta.

Centralvakten satt bakom färgat glas. Jag skymtade flertalet monitorer, precis som på en internationell flygplats. Skillnaden var dock att jag befann mig på en av Sveriges mest hårdbevakade kriminalvårdsanstalter. Jag var 24 år gammal och min dom löd på 12 års fängelse för mord. Året var 1995 i februari månad.

Personal informerade om att det skulle ta en stund med min inskrivning. Under tiden blev jag visad till en cell. Jag satte mig på en väggfast bänk. Genom ett massivt gallerfönster kunde jag knappt se ut. Väggarna var nedklottrade med könsord.

Efter en stund hördes nycklar som rasslade och jag fick en tallrik mikromat. Jag hann äta upp maten och dricka upp en 3 deciliter tetra mjölk, innan det rasslade till i celldörren igen. In kom sjuksyster och utanför dörren väntade två uniformerade vårdare. Sjuksystemen bar en vit uppknäppt rock. Hon sträckte fram handen och hälsade på mig.

– Jag har bara en fråga, sa hon.

– Ok, jag ska svara om jag kan, sa jag.

Hon tittade på mig och log.

– Tänker du göra illa dig själv? frågade hon.

– Nej, svarade jag.

– Bra, jag kommer och tittar till dig om några dagar, sa hon och kramade om mig.

Jag fotograferades, mättes och vägdes, lämnade urinprov och skrev på en massa papper om: närmast anhörig, att jag tillät brevgranskning, om jag åt mediciner och så vidare. Ett kontrakt avsåg att jag ansvarade för mitt bostadsrum och kunde bli ekonomiskt ansvarig om jag förstörde något. Efter att jag skrivit en kråka på alla papper gick vi till klädesförrådet.

En äldre tjock gubbe hälsade på mig:

– Du ska inte vara rädd, det här blir bra grabben. Vad har du för storlek?

Jag tyckte om honom direkt och blev lugn inombords över att han hälsade på mig på ett sådant sätt.

– XL blir bra, svarade jag.

Förrådsgubben gav mig en stor säck och öste ner sängkläder, kuddar, sex par kalsonger, sex stycken t-shirtar, strumpor och byxor, träningskläder, handdukar, tofflor, gymnastikskor. De få saker jag ville ha med mig in på avdelningen, hygienartiklar och brev skulle först visiteras.

Efter flera korridorer, ståldörrar och anrop både i walkie-talkies och fasta radioenheter kom vi till L-huset där jag blev placerad. Personal från detta hus tog sedan över.

Personalen hälsade mig välkommen.

– Tack, sa jag och tittade ner i golvet.

Avdelningen bestod av en enda korridor med fem celler på vardera sida av korridoren. De tjocka ståldörrarna var ljusgula och cellnummer i stora svarta klistermärken satt längst upp i högra hörnet.

I pentryt kunde vi bre mackor och brygga kaffe. Kylskåpet var välfyllt. Vi hade tillgång till toastmaskin och mikrougn.

Intill matplatsen stod ett biljardbord, tv och soffgrupp.

Cellen hade en väggfast säng, garderob, skrivbord, en stol och en papperskorg. På en hylla ovanför sängen stod en dammig 14” färg tv. Den torkade jag av med en strumpa som jag fuktade först inne på toaletten.

Med strumpan i handen tittade jag ut genom det gallerförsedda fänstret; våren hade ännu inte kommit och det kändes grått allting. För att inte bli grå i själen drog jag ner rullgardinen och öppnade vädringsluckan för att byta luft i den unkna cellen. Försökte göra det trivsamt genom att tända sänglampan och lampan på skrivbordet. Belysningen i taket släckte jag.

Spegeln på toaletten var inte av glas, men fyllde sin funktion förutom att man i spegelbilden blev antingen konkav eller konvex.

Jag hängde upp alla handdukar som det stod kriminalvården på med stora gröna bokstäver.

Cellen mätte 4 x 2,5 meter. En liten plastmatta hade jag fått med mig i säcken. Den rullade jag ut på golvet. Därefter bäddade jag sängen, ställde in klockradion, sorterade mina papper och brev på skrivbordet. Jag skulle göra det snyggt på anslagstavlan som var uppsatt längs med sängen.

Det knackade på dörren. Jag hade satt mig på sängen och knäppt på tv:n.

– Kom in i stugan, sa jag.

En rödhårig kille kom in och hälsade på mig. Han satte sig på stolen. Han var snaggad och bar pilotbrillor.

– Hasse, sa han och sträckte fram handen.

– André, sa jag.

Vi surrade en stund. Jag frågade rakt på sak vilka regler som gällde här.

– Var dig själv, ta det lugnt. Blanda dig inte med skitfolk. Bli inte skyldig pengar, lova inget du inte kan hålla, håll inte på med droger. Detta är en specialavdelning. Det sitter en del knepigt folk här, som inte kan denna sväng, såna som inte är kriminella. Jag hälsar på dem, men har inget i övrigt ihop med dem. Vi visste du var på väg hit innan du själv visste om det och vi känner till ditt fall...

– Kommer jag klara denna tid utan att bli knäpp?

– Jag har gjort över 20 år varav många i bunkern. Alla klarar av att sitta inne. Håll dig på din kant, sköt ditt. Personalen är inga vi blir kompisar med, men utan dem skulle vi inte ha det så bra som vi har det. Jag uppträder korrekt här och ute.

– Ok, fattar, sa jag.

Första dagen höll jag mig mest för mig själv. Men konstigt nog kändes det bra och jag installerade mig. Efter att ha hälsat på alla killar insåg jag att jag inte hade längst straff. Skulle dem klara av det, skulle jag med fixa det. En dag i taget. Bara titta framåt, inte bakåt.

Frukosten bestod av filmjolk, cornflakes och bröd. På helgerna fick vi gröt med jordgubbssylt. Vi fick också frallor och ägg. Städaren hade en handduk i midjan och var lyhörd om det var något som fattades. Vi hade porslin, bestick och glas. I dag används plastbestick inom Kriminalvården.

Vi käkade i lugn och ro och avslutade med kaffe och cigg i soffan tillsammans med morgontidningen. Oftast var det bara jag och Hasse som tog en cigg och tittade på nyheterna.

Tony var inte lastgammal och satt för stämpling till mord. Vi ställde upp för varandra om vi inte hade tillräckligt med pengar en vecka för att kunna handla i kiosken. Vi lånade porrtidningar av varandra och brevväxlade med tjejer från kvinnoanstalten i Frövi. Jag skrev med en tjackhora. Hon var äldre än jag och vi skrev om att ses. Problemet var bara att hon hann mucka flera gånger innan jag fick min första permission och tills dess hade vi tappat kontakten.

Vi snackade sällan om hur länge vi hade kvar att göra. Kort sagt, vi pratade om allt utom om tiden då vi skulle frigges. De vi inte tyckte om hade vi inget ihop med. Alla skötte sig själva. Visst kunde det hetta till och bli högljudda diskussioner, men det var sällsynt och det ledde aldrig till slagsmål.

En filippinsk kille med kolsvart kalufs var normal i huvudet och utbildad kock, men hade flippat ut och rånat. Det slutade med mord och tio års fängelse. Han jobbade i fängelsets verkstad och var inte med oss andra på dagarna. Jag gillade killen. Han pratade hygglig svenska men var inte svensk i sitt sätt. Alla tyckte om honom, men han umgicks inte med någon speciell. Han lagade mat och bjöd gärna. Han lärde mig spela ett asiatiskt kortspel. Jag frågade ut honom om Filipinerna, men han visste inte så mycket om landet eftersom han bott i Sverige sedan han var liten. Vi skojade om tjejer. Han kunde inte förstå att jag brevväxlade med en tjej från Filipinerna, han menade att jag var för stor för en asiatisk tjej. Självt var han galen i blonda tjejer och köpte varenda porrtidning i kiosken hade. Efter att han muckade har jag inte hört ett ljud av honom. Men vilken mat han kunde åstadkomma...

En annan ung spoling i tjugooårsåldern från ett afrikanskt land hade livstids fängelse. Jag kände stor medkänsla med honom. Jag satte mig aldrig in i hans rättsfall, men hörde att det mer eller mindre var en olyckshändelse och att någon dött i samband med ett knivbråk.

För att kunna dömas till livstid i Sverige krävs att man är 21 år. Denne kille var dömd till fängelse på livstid. Han hade det jobbigt. Jag tyckte killen var fin, mjuk och trevlig. Han var ofta rödgråten. Hur gör man för att trösta någon? "Allt blir bra, du kommer snart ut. ". Han orkade inte sitta på vår tysta och lugna pensionärsavdelning. Det hände för lite. Han valde att gå ut på

normalavdelningen. Tiden går kanske snabbare där, men antagligen blir man mer hjärndöd av att sitta i verkstaden hela dagarna.

Promenadgården var inhägnad, av huskroppen. Mitt på gården fanns en volleybollplan i sand. Några bänkar och ett bord som stod på en gräsplätt. Promenadtiderna var uppdelade om 30 minuter två gånger per dag.

I rask takt promenerade vi i samma givna spår. Andra satt och rökte. Vi hade ett växthus men ingen av oss var intresserad av att sköta om det. På den tiden hade jag inte gröna fingrar, annat är det i dag.

Ett gammalt oljefat var omgjort till grillstad. Vi fick kol av anstalten och kunde grilla på helgerna. Det var riktigt skoj. Vi grillade hamburgare och hade lök, ost, tomat och hamburgerdressing. Dessa tillfällen var extra lyxiga.

Bredvid vår avdelning låg vår systeravdelning L2. Vi kunde se in till dem. Mellan avdelningarna hade personalen sitt inglasade kontor. Kontoret var alltid bemannat och de hade uppsikt över båda avdelningarna. L2 skilde sig från vår avdelning. Dels hade de inga heltidsstudier, dels var inte sammanhållningen hos dem lika god som hos oss.

Jag blev expert på att läsa av stämningar och vibbar. Utan att ord sades så kunde jag känna om någon mådde dåligt, eller om något var på gång. Jag tyckte inte om alla, alla tyckte inte om mig. Men vi respekterade varandra och höll inte på att snacka skit eller mobba någon. Visst störde jag mig på småsaker, men försökte släppa det.

Högst i kurs står narkotikabrottslingar och allra lägst i rang står tjallare, kompistjuvar och våldtäktsmän. De är paria.

En gladlynt kille gick inte ur sin cell innan han hade kramat sin spegelbild i en halvtimme och öst på med hårgelé i håret. Han var värre än en kärring med sin frisyr. Han hade tio år för bankrån. Hela han andades "Kung i baren" när han kom till avdelningen. Han hade suttit häktad länge, varit bunkerplacerad och kom till L. Vi kom att kalla honom för Kronblom, han hade stora likheter med honom.

Hasse kände honom, de hade delat tid i bunkern tillsammans. Kronblom skrattade åt sina tio år och sa:

– Piece of cake!

Några månader efter att Kronblom blivit varm i kläderna visade han mig sin mobiltelefon.

– Det var som fan, sa jag.

– Säg till om du med vill ha en.

Kanske var det ett sätt för att kolla om jag kunde hålla tyst, men jag frågade inte hur han hade fått in den, eller var han gömde den. Det var mer eller mindre omöjligt att skaffa en mobiltelefon. Kronblom hade lyckats. Jag var mäkta imponerad.

När celldörren öppnades på morgonen stängde jag den aldrig för att vara för mig själv. Jag hade fullt upp på dagarna, antingen skriva brev eller studera eller laga mat.

Först på kvällen kunde jag slappna av efter att personalen låst in mig. Jag begärde att få bli inlåst en gång efter maten. Jag var mitt uppe i en spännande bok. Dagen därpå blev det förhör.

- Är någon dum mot dig eftersom du begär egen inlåsning?
- Nej inte alls, ville bara vara ifred och läsa en bok.
- Vad läser du för något?
- Den heter "Att rymma från ett fängelse", svarade jag.

Säkerhetschefen tittade på mig med allvarlig min, var på han skrattade högt.

- Iväg med dig nu, fortsätt att sköta dig som du hitintills gjort.

Någon mer kontakt med säkerhetschefen hade jag inte. Jag minns inte vad han hette, men han kallades för Baggen.

Filmer och böcker som handlar om brott och straff skildrar ibland rymningar, hur folk gräver sig ut från fängelser. För egen del har jag aldrig snackat med någon om att rymma. Tror det har att göra med att det nästintill är omöjligt. Visst var min frihetslängtan att komma ut lika stor som hos de flesta andra. Men att därifrån börja planera en rymning har inte slagit mig en enda gång. Min tid skulle komma och jag skulle kunna leva livet.

Tiden måste fyllas med något meningsfullt. Att inte göra någonting, ha en negativ inställning leder till depression.

En del styrketränade som om de vore besatta, men att det är deras sätt att orka med. Det handlar inte om resultat på en gång, utan att själva resan var viktigare än resultatet. De som tränade ihärdigast förde strikt kost och de gjorde själva en dryck i mixern. Den bestod av glass, banan, mjölk, O'boy och proteintillskott. Även jag drack detta med eller utan proteintillskott, enbart för att det var gott. Det gav ungefär 50 gram protein eller 350 kalorier.

Hasse klippte mig, han föredrog att snagga mig utomhus. På så sätt slapp vi dra fram dammsugaren. Han snaggade mig på nolltid. Han använde en kam och trimmer. Denna procedur upprepade sig ungefär varannan månad och då visste man att den tiden hade flutit förbi när det var dags för klippning.

Fängelsets mundering saknade passform. Det fanns också byxor i en typ av jeansmaterial. Dom hade stora fickor och jag tyckte bättre om dem än mjukisbyxorna. Många sprang omkring i shorts, även på vintern. De störde jag mig på just för att de inte hade folkvett att klä sig.

De egentliga mål jag satte upp för mig själv var att inte använda droger och fastna i tv-spel. Det anser jag är ett barnsligt beteende. Anstår inte en fullvuxen kriminell människa att spela dagarna i ända. Kan förstå det kan vara kul för stunden. Men livet i stort spelar det ju ingen roll om du är duktig på Mario Bros eller Lara Croft.

Kunskapsmässigt skulle jag vilja lära mig språk, men orkade inte ge det en chans. Stundtals kändes det som om jag inget vettigt gjorde, trampade bara fram och tillbaka i korridoren och nötte tofflor.

Till Abdallah var jag in dagligen, för att snacka lite, ta en cigg på mornarna. Han hade gjort affärer i Småland och importerat maskiner till Libanon. På en resa till Sverige hade han tagit med sig några kilo kokain och fick 12 år för det.

En iranier blev besvärad och suckade ljudligt när jag hälsade på honom, för att han ville jämt plugga. Därför stannade jag länge hos honom än vad han hade önskat, när jag var på det humöret.

Kvällarna är bästa tiden på dygnet för en fånge. Först då är vi ensamma, först då är dagen slut. För att lura ångesten försökte jag ha fullt upp med studier och tv-tittande. Vara engagerad. Tiden var för mig helt oviktig. Ville knappt veta vilket år det var.

När det drog ihop sig till påsk lagade Hasse Jansons Frestelse, den innehöll rikligt med grädde, ströbröd och ansjovis. Jag dagdrömde om att få uppleva storhelger ihop med familj, inte vara instängd på ett fängelse med muslimer som inte brydde sig om svenska traditioner. Störde mig på de arabtalande, de kunde inte föra ett samtal utan att skrika till varandra.

- Gå in och skrik i cellen istället för att stå här, sa jag åt dem.
- Maschnon, sa en pakistanare till mig. Han hade hästsvans och såg ut som han levt i en container i hela sitt liv.
- Maschnon på dig själv din idiot, svarade jag.

Denna tid när vi ringde använde vi telefonautomat. Personalen slog numret, knappatsen var bortkopplad. Vi fick ansöka om vilka vi önskade ringa till. Jag hade min mamma och pappa och en äldre kvinna beviljade på min telefonlista.

Från vaktkuren skedde andra samtal utanför telefonlistan, bland annat till min farmor och övervakare. När jag ringde min farmor, stockade det sig i halsen på mig efter bara några minuter. Och inte blev det bättre av att sitta mittemot en vakt. De förväntar sig inte att en intagen med ett långt straff visar känslor.

Telefonkort fanns att köpa i kiosken om 30-, 60- och 120 markeringar. Dessa telefonkort samlade jag på och tyckte det var roligt att jaga nya motiv och byta med andra intagna.

Städaren hade sparat på alla använda telefonkort och haft som marker till poker. Vet inte exakt hur det gick till, men jag fick kontakt med en firma i Stockholm som köpte telefonkort och till honom skickade jag tusentals med telefonkort och fick några kronor styck för dem. Detta var kul, för ingen annan intagen tänkte på att de kunde sälja använda telefonkort. Det var inga stora pengar, förvisso. Men ett par tusen kronor 1996 inne på en riskanstalt, det var inte fy skam.

Kvinnan jag hade telefontillstånd till, hade jag förlovat mig med när jag var 21 år. Hon kallade mig för "21:an". Själv var hon pensionerad för länge sedan och rik som ett troll.

Jag var ofta på samma restaurang på Kungsgatan. De serverade italienskt och pizza. Kyparen var smålänning och vi blev polare. Vi festade emellanåt efter att han gick av sitt skift. Men han började dricka på restaurangen. Jag beställde snaps som han svepte när ingen annan såg det.

Jag hade lagt märke till en äldre parant kvinna. Kyparen berättade för mig att det var ägaren till skobutiken vägg i vägg. Hade sett att hon tittat på mig. Istället för att sitta ensam vid varsitt bord frågade jag kyparen om han kunde tutta ihop oss.

Hon var propert klädd och doftade som en hel parfymaffär. Trots att vi var omaka fann vi varandra och skrattade lika mycket som vi drack. Vi hamnade snart i hennes skoaffär där vi hade sex på lagret bland skokartonger. Det var ingen höjdare men vi blev polare. Det fanns inget attraherande i hennes utseende, men istället för att vara ensam var det kul att träffa henne. Jag dök upp vid stängningsdags, för att sen gå på restaurang. Vi var på Golden Days som också låg på Kungsgatan. Där käkade vi det dyraste som fanns på menyn. Min favorit var flamberad tornados och potatisgratäng.

Förlovningen ägde rum på restaurang Black and White på Östermalm. Detta glömmer jag aldrig. Jag var 21 år fyllda. Jag hade klätt upp mig i kostym och slips. Att jag förlovade mig med kvinnan var enbart av ekonomiska skäl. Tänkte

inte lura henne, men dollar var ingen bristvara för henne. Vi hade snackat om att jag skulle bli delägare i skobutiken. Och skulle jag bli kompanjon skulle vi skriva papper på det och låta advokat gå igenom affären.

På Black and White blev jag ordentligt full. Skämdes för mig själv, att jag bytte ringar med en så pass gammal kvinna – det var knappast något jag skulle komma att berätta för mina föräldrar. En förlovning är inget juridiskt bindande heller. Jag såg det hela som en fyllegrej. Den enda som tjänade på denna affär var väl kvinnan som fick smaka på mitt stånd emellanåt. Vi blev kompisar och under alla åren då jag satt inne skickade hon brev till mig.

Hasse var dömd till 18,5 års fängelse. Han hade suttit flera år i bunkern, med bland andra Ioan Ursut¹, Clark Olofsson², Nisse Pistol,³ Mats Rimdal.⁴ Jag såg genast upp till Hasse. Han var i 50-årsåldern. Han klappade mig på axeln och sa:

– En tolv gånger snabbt att göra, när vi blir fria ska vi ha kul och skratta åt detta.

Han syftade på mitt 12 åriga straff. Hasse hade suttit av en 13 års volta tidigare och sedan dragit på sig 18,5 år efter kort tid i frihet. Han smugglade notoriskt heroin från Thailand till Sverige. Jag lyssnade fascinerat på hans berättelser. En av de historier jag aldrig glömmer var när han berättade om sina Thailandsresor och skulle hem till Sverige och kuriren inte dök upp. Hasse stod på flygplatsen med ett kilo heroin. Irriterad tog han det själv och klarade sig i tullfiltret den gången.

Hasse och jag lärde känna varandra in- och utantill. Bland annat läste vi företagsekonomi ihop. Han lärde sig inte skillnaden mellan debet och kredit. Att han gick i skolan var för den sociala gemenskapens skull.

– Är det inte bra att du lär dig bokföra? frågade jag honom

– Den bransch jag är i kräver ingen bokföring, sa Hasse och garvade.

Vi planerade aldrig att ses efter muck, men det kom vi att göra. Men där och då, umgicks vi, snackade minnen och delade historier från våra liv. Tyckte inte

¹ Skjutit mot två poliser på Mariatorget i Stockholm. Det spekuleras i att han varit inblandad i de s.k. Rumänmorden. 1988 rymde Ursut med hjälp av lakan via en ventilationslucka, han smörjde in sig i smör och lyckades rymma från Hall. 2012 hängde han sig i sin cell.

² Sveriges kändaste brottsling, blev världskänd redan 1973 pga Norrmalmstorgsdramat i Stockholm. Stockholmssyndromet blev ett begrepp. 1991 bytte Clark Olofsson namn till Daniel Demuynck och flyttade till Belgien.

³ Notorisk bankrånare och rymmare och mest känd för att ha varit Clark Olofssons rånkumpan.

⁴ Ledaren för den då ökända Maskeradligan. Namnet kommer av att de utförde rånerna utklädda till olika yrkesgrupper, oftast till poliser.

jag hade något att komma med, som Hasse hade. Han berättade om och hur han levt, om resor kors och tvärs runt halva världen. Om tiden då han satt i Thailändskt fängelse, det som kallas för Bangkok Hilton. Som utlänning i Thailand är det inte vanligt att få dödsstraff. Livstid kan du få som utlänning, men i praktiken omvandlas det till hundra år i samband med kungens födelsedag. Straffet halveras en gång per år och efter 4 år kan du söka dig till Sverige för att avtjäna straffet.

Vi diskuterade diplomatdotterns⁵ öde och läste boken med samma namn.

⁵ Diplomdottern är skriven av en journalist om en svensk kvinna som fastnade i tullen med heroin i baggaget och blev sittandes i fängelse i Thailand innan hon överlämnades efter många år till Sverige.

Livet i Stockholm 1991

Ar 1991 befann jag mig i Stockholm. Jag hade flyttat dit. Jag hade i alla fall sagt upp min lägenhet i Luleå. Men jag sökte ingen bostad. Jag visste att det var svårt att få tillgång till någon.

Jag ville bo centralt annars kunde det kvitta, under tiden bodde jag på sjaskiga vandrarhem. Några gånger slaggade jag på en båt som låg i Riddarfjärden. Det är det mest ogästvänliga ställe jag betalat för att få sova på. Det fanns en bar på skutan och där söp jag mig på fyllan innan jag somnade i hytten.

Det var sommar och jag var ung. Jag hade inte tid, ville inte tänka på bostad eller jobb. Det skulle lösa sig. Att vara i Stockholm var inte alla förunnat.

Jag köpte kläder på JC och bytte om inne i butiken. Expediten skrattade då jag slängde trashankorna jag kom i och gick ut i en ny kostym.

Min kompis bodde på Bondegatan i en minimal övernattnings-lägenhet. Jag trivdes inte där, men på dagarna höll vi två ihop.

Men att jag skulle bli kvar i Stockholm det var inget snack om.

Ville inte erkänna för mig själv att jag var bostadslös och därtill att jag saknade jobb. Jag ansåg mig vara duktig om jag hade råd att springa på krogen. Det var väl inte lag på att man måste ha lägenhet? Om jag föredrog att bo på hotell så var det väl upp till mig.

Min kompis Göran var några år yngre än jag. Han älskade trav och roulett. Han sålde lotter för att finansiera sitt uppehälle, vanliga lotter som kostade en krona styck där högsta vinsten var 100 kronor. Lotterna hette "21". Man öppnade 3 luckor på lottsedeln och bakom varje lucka döljde sig ett spelkort. Fick man 20 vann man 50 kronor, drog man 17 vann man en ny lott.

Göran såg barnslig ut, han sålde dessa lotter och hade flera ungdomar som sålde för honom. När han själv sålde dem tog han 10 kronor styck och sa sig sälja för en skola.

Jag följde med honom på väg ut till Solvalla.

– Måste stanna här sa han, i Sollentuna och så gick han in i ett större bostadskomplex och ringde på alla dörrar samtidigt.

–Hej, jag säljer lotter, vi ska på skolresa till sommaren.

– Men sommaren har precis varit, påpekade någon.

– Menar till vintern, ändrade han sig snabbt.

Dem flesta köpte en rad för 50 kronor, en del mer.

– Jag kommer snart tillbaka sa han, om du vinner något hojta till när jag är på nedvägen. För jag går upp i huset nu och säljer.

När han avverkat varje våningsplan tog han hissen ner och raskt in i bilen. Det hände att han gjorde sig över tusen kronor på en halvtimme.

På Valla köpte vi hamburgare och väntade in lopp som han hade feeling på. Han satsade hälften av pengarna. Vann han sopade han in resten i nästa lopp. Vann han även då blev det en lyckad kväll. Oftast blev pannkaka av allt. Men det hände att vi lämnade Valla med flera tusen och då hade vi skoj senare inne i Stockholm centrum.

Varken Göran eller jag hade en tanke på att lägga undan pengar för nästkommande dag. Att det skulle komma en morgondag var inget vi funderade på. Stundtals mådde jag så dåligt att jag inte ens orkade gråta.

Känslan av att inte var något, att vara helt utan pengar att jag inte ens kunde köpa en korv med bröd var deprimerande.

Men på något sätt löste sig tillvaron. Några hundra lappar här, kanske en femhundring där och två tusen där. Min kompis kunde sälja lotter så snart han var renskrapad. Jag pallade inte försöka mig på det, men jag följde med som sällskap.

Vi tyckte om att lära oss tunnelbanesystemet. Vi gick upp på alla stationer och promenerade runt lite för att lära känna staden. De gator jag tyckt om var dem med historia, Skånegatan för att den var så kuperad och rik på kaféer. Varenda kvadratmeter av Gamla Stan tyckte jag om och promenerade i alla gränder. Floragatan, där stod jag länge och blickade mot fastigheten där Ivar Kreuger hade bott och funderade mig tillbaka till tiden då allt utspelade sig. Strandvägen och dess båtliv kunde jag inte se mig mätt på.

På Karlaplan hängde vi på Fältöversten. Där kunde vi spela roulett på dagtid. Det var en sport att kunna bli full, särskilt när vi bara hade en hundralapp att börja med. Då gällde det att ha tur och lägga spelmarkerna på rätt färg och dubbla upp dem först. Rött eller svart. Vi diskuterade vilken färg som förekom flitigast. Vi kom fram till att det var svart. Det kunde ju inte vara 50/50 eftersom nollan satte käppar i hjulet och nollan är grön. Bortsett från grönt så var vi övertygade att svart kom upp oftare än rött.

På restaurang Östergök intill Fältöversten serverades köttbullar i gräddsås och potatismos.

För att fira en spelvinst så drack jag öl, men för att riktigt fira att jag hade pengar ville jag träffa en tjej. Att finna henne på Gröna lund eller något annat vanligt ställe försökte jag aldrig mig på. Jag kollade i Gula tidningen och såg

annonser som jag förstod var bordeller. Dessa besökte jag. I helt vanliga lägenheter öppnades dörren av någon kvinna, de ville att man skulle komma in och inte stå i trapphuset och dividera.

– Vill du ha en halv eller hel timma? Frågade tjejerna som var klädda i korsett, trosor och strumpebandshållare och gick i högklackat.

– Vad kostar det, frågade jag.

– 500 för halv, 1000 för hel, svarade tjejen i dörren som släppt in mig.

– En halv, svarade jag.

Tjejerna var professionella och ville få det överstökad på rekordfart. Det var inte tal om någon smekmånad. När jag var klar efter en liten stund sprang jag därifrån. Trodde alltid det var sista gången. Men vad fin hon var, skulle jag vara med henne en sista gång skulle det bli en hel timma, tänkte jag när jag sprang ner i trapphuset och ut på gatan.

Plötsligt kände jag en hand på min axel efter ett sådant besök.

– Du, följ med oss, sa en man.

Jag vände mig om, två äldre killar i kavaj såg trevliga ut. Min första tanke var att det var civilpolis.

– Var ska vi? frågade jag oroligt.

– Bara snacka, men vi kan väl ta en kopp kaffe och inte stå här på gatan, fick jag till svar.

Utanför en port till en fastighet föreslog en av killarna att vi skulle gå in i.

– Varför? Visa mig brickan så går vi till stationen. Jag följer inte med någon annanstans.

– Vi är inte poliser, vi behöver din hjälp. Vi går in här på gården och snackar lite.

Med viss tvekan följde jag med. Vi satt på en innergård. Killarna var vänliga.

– Sköt dig och du får träffa chefen och kan tjäna större pengar.

– Vilken chef? Fattar ingenting, sa jag förvånande.

– Vi har sett du sprungit här, vi litar inte på tjejerna. De redovisar inte alla intäkter. Du är perfekt för att hålla reda på dem. Du får betalt för varenda tjej du träffar.

– Ska jag få betalt för att pippa dem? frågade jag dem.

– Ja, du behöver bara göra en anteckning om när du träffat dom och hur mycket du pröjsat. Varannan dag träffar du mig eller min polare och säger vad du lagt ut samt lämnar oss en anteckning.

– Det är nåt skumt detta. Vet inte, sa jag nervöst.

– Nej sätt igång direkt. Du får tre tusen nu och sätt igång och knulla av dig. Du får fem hundra extra för varje telefonnummer du kan få.

– Numren står ju i annonserna.

– Deras privata.

– Aha, ok.

Jag reste mig upp och sa att jag skulle ta en sväng och för att fundera. Men att jag skulle vara tillbaka om en stund.

Jag tog en promenad på gatan. De kunde ju inte vara poliser. Jag gjorde inget brottsligt. Jag skulle inte hamna i några tråkigheter om jag tog uppdraget.

– Jag tar det, vill ha tre tusen nu och veta var vi ses nästa gång, sa jag.

Jag fick ett telefonnummer nedskrivet på en lapp och vi skulle ses om två dagar på samma ställe där vi satt just nu. Prick klockan 17. Jag fick fem adresser som jag skulle besöka och tre tusen kronor.

Killarna stack iväg. Var tvungen att nypa mig själv i armen för att fatta att det var sant. Uppdraget kunde inte passa mig bättre. Rent ekonomiskt var det väl ingenting, men spännande!

Jag berättade om hela grejen för Göran. Vi höll ihop och spelade på roulette nära de ställen jag skulle kolla upp. Ett ställe låg på Kungsholmen, ett på Gärdet och de andra på söder.

Efter att jag fått i mig några öl ringde jag bordellerna. Bokade tid och drog iväg. På första stället som jag inte besökt tidigare jobbade två tjejer. De ställde upp sig framför mig och frågade med vem jag ville vara med:

– Med båda men i tur och i ordning, svarade jag.

– Vem av oss vill du vara med nu?

Jag var blyg av någon anledning, kändes som om jag sårade den andra tjejen, eller att jag tyckte om den jag valde bättre än den andra.

– Spelar ingen roll sa jag, bestäm själv.

Det var mekaniskt och ingen finess. Jag blev igenkänd av tjejerna och vi kallade varandra för namn.

– Ses i morn, då vill jag vara med Camilla, sa jag innan jag lämnade dem.

– Ok, kom samma tid.

Jag antecknade om jag fått vänta, om jag sett någon komma ut från lägenheten. Om någon kund väntat. Telefonnumren till tjejerna hade jag svårare att få. Men på Rindögatan på Gärdet sprang jag till en kvinna som gjorde mig kåt. Hon lekte med massagestavar innan jag fick krypa på henne.

– Lust att träffa mig på hotell vid något tillfälle? frågade jag.

– Ja, ring mig och så fick jag hennes telnummer.

Lokalen var en källarvåning. Tjejen satt i en soffa och jag i en fåtölj mitt emot. Det var avspänt att vara där och ingen stress. Men jag trivdes ändå inte. Det var ingen hotellmiljö och duschutrymmena var inte fräscha.

Det var mer spännande med lägenhetsbordellerna på söder. Massagen på Kungsholmen kollade jag av, en äldre kvinna jobbade där. Hon attraherade mig inte. Hon utförde enligt de två killarna enbart onani. Jag skulle ta reda på om hon gick att bränna på och i så fall anteckna det. Henne hade jag ingen lust att ha sex med. Men plikten kallade. Kvinnan småpratade medan hon masserade. När hon kom till de nedre regionerna behövdes hon inte nöta på länge förrän jag hade stånd. Hon hällde på olja och bad om pengar. Tror vi kom överens om 300 kronor.

– Jag skulle vilja ha full service, sa jag.

– Tusen, svarade hon.

– Ok, nästa gång, sa jag.

Skamset drog jag iväg till närmsta ölställe, tittade på klockan och antecknade. Sen ringde jag Göran och frågade var han höll hus.

Fastän jag var hyfsad duktig på tunnelbanan pallade jag sällan åka den. Taxi gällde för hela slanten och vid denna tid var taxi avreglerat och billigt.

En knäppgök körde taxi i en gammal Volvo 142:a, en annan i en Mercedes från 60-talet. Jag hade att välja bland flera telefonnummer. Tyckte de var lustiga dumskallar. Oftast viftade jag bara till mig en bil på gatan.

En annan snubbe körde en Volvo 760. Inredningen gick i valnöt, men allt var imiterat och kändes plastigt. Taxi-gubben tyckte han hade Stockholms finaste bil. En gång i fyllan och villan haffade jag honom en sen kväll, han kände igen mig jag hade ju åkt med honom massor med gånger.

– Var vill du åka?

– Luleå, sa jag från baksätet, där jag halvt som halvt krupit upp på.

Han trodde först jag skojade, men vi kom överens om tio tusen. Han satte kurs norrut på E4:an. Jag somnade i höjd med Järvakrog. På morgonkvisten i takt med att alkoholen gick ur kroppen höll jag på att skämmas ihjäl.

I Skellefteå hoppade jag av. Taxikillen skulle skicka en faktura. Hörde senare av andra att han fått sparken på grund av denna bomkörning eftersom jag aldrig betalade fakturan.

Det var tidigt på morgonen då jag klev av i Skellefteå. Jag kände mig lika skrynklig som kläderna efter så många timmar i ett baksäte på en taxibil. Jag hade en kompis där som jag hälsade på. Jag fräschade till mig hos honom, han hade starköl hemma. Redan samma dag åkte jag tillbaka till Stockholm. Denna

tid var det populärt med att träffa tjejer på dejting café på telefon, det tog inte lång stund så hade jag napp med en sprallig tjej från Skellefteå.

På vägen till järnvägsstationen, min kompis körde mig, plockade vi upp tjejen jag haft kontakt med. Hon var bland det snyggaste jag hade sett och trodde inte mina ögon. Eftersom jag i denna veva hade flera affärer på gång kände jag mig stressad, behövde åka till Stockholm, men ville hellre umgås med tjejen.

I Byske fanns en grillbar och ett vandrarhem. Där hyrde jag ett rum och hade sex med tjejen både framifrån och bakifrån tills jag kände att jag inte skulle vilja se en kvinna på flera år. Tänk om man kunde spara på underbara känslor!

Det var några timmar tills tåget skulle gå, så jag satt mig i baren och drack öl medan min polare fick sig en omgång han med. När han kom till baren någon halvannan timma senare var jag glad i hatten och suktande återigen efter sex. Jag fick vara med henne igen, därefter ytterligare öl sen slängde jag mig på tåget till Stockholm.

Porrbesöken på Söder gick bra. Jag antecknade flitigt och hade kunnat hålla på med detta ännu mer ambitiöst om det inte vore för min fysiska förmåga.

På avtalad tid stod killarna på gatan och väntade. Jag gav de mina anteckningar.

– Skulle behöva tre tusen till om ni vill att jag ska fortsätta, sa jag till dem.
Utan att blinka fick jag tre tusen och den ena killen sa:

– Vi hämtar upp dig i morgon, chefen vill träffa dig, sa dem innan dem drog.

Pengarna använde jag inte till att springa mer på bordell, i alla fall inte den dagen. Jag och Göran käkade hamburgare, spelade på roulett och drack öl. Jag var nyfiken på att träffa chefen.

Punktligt kom killarna, de hoppade ut ur en bil och vi hälsade på varandra.

– Hoppa in så drar vi.

Jag satte mig i baksätet på en Mercedes av nyare årsmodell.

Snart var vi längst ner på Sveavägen. Jag gick efter killarna in i en portuppgång och memorerade gatunumret. De plingade på dörren och ett klickljud hördes och så öppnades den. På andra sidan dörren möttes jag av ett enda stort rum. Mitt i våningen stod en elegant soffgrupp. Han satt med ryggen mot oss. Efter en kort stund reste han sig upp och vände sig om.

– Välkommen, sa han.

Jag hälsade på honom, en äldre herre i kostym.

– Hämta något att dricka till pojken, sa han till killarna.

Jag och gubben satte oss mittemot varandra. Jag fick ett glas och en av killarna öppnade en öl till mig och höll upp. Ingen av killarna var med när vi satt och snackade.

– Skål sa han, själv dricker jag inte före klockan fem. Det är ett helvete att tiden går så sakta fram till dess, skrattade han.

Han fortsatte och snackade:

– Denna verksamhet är småpengar för mig, men det är roligt att ha något att pyssla med. Jag tycker inte om att bli utnyttjad. Fattar inte varför det ska vara så svårt med redovisningen för vissa.

Han avslutade med att säga:

– Information du gett oss har varit värdefull. Jag skulle vilja att du gör en koll igen om några veckor så jag får se om det blivit någon förbättring.

Innan vi skildes åt fick jag femtusen. Jag träffade chefen en gång till efter det men det utvecklade sig inte till något mer. Jag hade heller inga planer att köra ihop med honom.

Kanske hade jag kunnat avancera och driva en egen liten bordell under chefens vingar, men så blev det inte. Men det var en kul tid om än det skedde under ett par veckor, det var första gången jag fått betalt för att ha sex. Men pengarna gick ju tillbaka till chefen. Minns att jag inte fick ihop det, men då garvade jag bara åt det.

Göran var yngre än mig och helt makalös på att fixa pengar. Allt han kom över gick oavkortat till spel. Både trav och roulett. En dag ringde han mig och vi träffades på Sheraton i baren. Att han ens fick sitta där var konstigt, för han var inte mer än 18 år och såg barnslig ut.

– Jag har kommit på en sak, men du måste hjälpa mig, sa han.

– Ok. Tell me.

– Vi ska tjäna pengar.

– Ok, ta in något att dricka, sa jag.

Göran kände jag sedan flera år och hade umgåtts med honom i Luleå. Vi hade samlat på mynt och gjort småaffärer ihop tidigare.

Nu var vi stora affärsmän och befann oss i Stockholm på Sheraton.

– Du vet att jag samlar på aktiebrev som jag ramar in och säljer till företag. Jag väljer ut ett företag jag tror på, hittar gamla aktiebrev i deras bransch, nu senast har jag sålt till ett rederi.

Nu hade han kommit över dyrgripar och hittat en kund, men vågade inte sälja till kunden, utan ville att jag skulle göra det.

– Brevet har jag snott på museet! Tillade han.

Enligt tidskrifter var de värda en hel del. Det var ett problem med dessa brev, för att i ett av hörnen hade museet satt en stämpel att de tillhörde museet. Dessa hörn klippte vi bort och brände på pappret så det såg ut som att dem brunnit lite grand.

Affärerna gjordes upp på Sheraton. Runt en konstgjord glasad öppenspis var sektioner av soffor och bord, längre bort ett roulettbord. Att sitta här och dricka grogg, ta en vända till rouletten det var livet.

Aktiebrevet var en bra affär för mig. De handlade om 30 till 40 tusen i stöten. Inga kvitton och jag fick kontanter. Gladdes för businessen eftersom jag nöp hälften av pengarna. Samtidigt gjorde det ont i mig att vi sålde Sveriges egendom. Kände ingen stolthet. Rättfärdigade mig själv att det var bättre dem kom till användning än låg huller om buller på ett museum där ingen saknade dem eller ens såg dem. Museet fick skylla sig själva.

Jag höll på med aktiebolag. Det låter invecklat men det var det inte. Att vara registerad på ett aktiebolag fick man ett registreringsbevis av Patent och registreringsverket i Sundsvall. En adress var man tvungen att ha knutet till bolaget. Därför skaffade jag postboxar på Frejgatan. Jag mantalsskrev mig i en. Och alla aktiebolag jag snurrade med fick varsin adress. Totalt kom jag att ha 22 boxar.

Jag var ute efter att få tillbaka mervärdeskatt. Det räckte med att jag gjorde skenköp och använde fakturan i bokföringen för momsdeklarationen så fick jag mervärdeskatt tillbaka. Jag kunde inte själv upprätta papper, men redovisningskonsulter fanns det gott om.

Det blev hyggliga belopp, jag kunde kvittera ut.

En vecka fick jag flera utbetalningar på flera hundratusen kronor. Det kom att förändra mitt liv. Nu bestämde jag mig för att aldrig mer leva ett 'Svenssons liv'.

Det löftet kom jag att hålla i flera år.

På Odenplan ligger Gustav Wasa kyrka. Den besökte jag aldrig. Mitt emot den på Västmannagatan 61 ligger porrklubben Tabu. Den hade stark dragningskraft på mig i början då jag var i Stockholm. Miljön var tilldragande men varken alkohol eller sex förekom där. Däremot gick det att köpa loss tjejerna, men det kostade en förmögenhet. Bredvid Tabu låg en spelklubb. Det var bara juggar

och missbrukare i lokalen och jag tyckte inte om att vara där med allt mitt guld runt halsen. Men min kompis från pizzerian tyckte om att slänga sin lön på spel och alkohol.

Fastän jag var så ung har jag aldrig blivit rånad, jag måste ha varit ett lätt byte. Men något litet uns av förstånd har jag haft att inte söka mig till de mest skumma lokaler, även om dem lockat.

Bredvid spelklubben ligger Gustav Wasa. Det var antagligen det mest sunkiga hotell jag bott på. Ändå besökte jag det regelbundet. Jag checkade sällan in där. Många prostituerade hade ett våningsplan helt för sig själva. Det hände att jag ringde dit och bad om att bli kopplad till våning 3.

- Vem söker du?
- Min tjej, svarade jag
- Vad heter hon?
- Det vet jag inte, men hon bor i rum 35.

Personalen vägrade koppla fram mig, då åkte jag dit och knackade på hos någon av dem. Hos tjejerna var jag populär, jag hade fickan full av prasslande sedlar och fick vara med vem jag ville.

Minns särskilt en tjej, hon kallade sig för Jennifer. Hon var ung, slank och hade en fotomodellkropp. Hennes hud var kopparbrun, hon hade långt korpsvart hår med stora korkskruvar i. Hon var klädd i färgrika tigha klänningar med breda skärp. Jag slängde ner henne på sängen och hon spelade förvånad, försökte sära på hennes ben men den snäva klänningen hindrade det. Jag sköt upp den längs hennes strump-byxförsedda lår, hon särade på benen och hade inga trosor på sig. Mina händer var på hennes midja. Jag stod på knäna på golvet och var rädd att mina kostymbyxor skulle ta skada. Hon var trimmad, behåringen låg som fiskben.

Panik uppstod var jag skulle göra av salvan. Jag kom över hela henne, som i en dålig porrfilm. Vilket resulterade i att hon blev klibbig i håret, när hon krängde av sig klänningen.

Jag hastade upp byxorna och kom till sans och sa att vi skulle ses om en kvart.

- Det tar minst två timmar att göra mitt hår i ordning! svarade hon trumpet.
- Skit i håret, vi ses på Pompei när du är klar, sa jag och drog iväg som en avlöning efter att ha rättat till mina kläder och kollat mig i spegeln.

Jennifer träffade jag i tid och otid.

Ett stenkast från Gustav Wasa ligger restaurang Pompei, en pizzeria som jag besökt sedan jag var 14 år. Den är speciell för mig. Det var bra mat, levande ljus och mysigt.

På Kungsgatan visades bio på dagtid, *Wall Street* kom att bli min favoritfilm. Tror jag såg den 20 gånger. Michael Douglas spelade den hänsynslöse Gekko. Ville vara som han, ha makt, snygga kläder, leva på krogen och omges av kvinnor. Denna film spädde på mina föreställningar hur man skulle leva livet och bli framgångsrik.

En annan film jag tittade flitigt på var *Änglagård*. Jag var för det mesta helt ensam i biografen och såg dessa filmer. Grät varje gång jag såg vissa scener av *Änglagård* och drömde mig bort till ett vanligt liv. Ett liv jag skulle vilja leva. Men det kändes avlägset.

Inför varje filmvisning köpte jag hamburgare. I mitten på Kungsgatan gick det en trappa upp till en annan gata men halvvägs på trappan (Kungstenspassagen) fanns ett gatukök. Där köpte jag ostburgare och fick själv säga vad jag ville ha på dem. På biografen löste jag biljett och köpte coca-cola. Satte mig i mitten längst bak. Där halvlåg jag och käkade.

Dagar då jag inte gick på bio kunde jag promenera på Drottninggatan och där hittade jag flera små pizzerior och kaféer. Fastän de inte hade utskänkningstillstånd, älskade jag att sitta där och fundera på livet. Gjorde aldrig några anteckningar och visste egentligen inte vem August Strindberg var och att han hade bott på Drottninggatan 85 hade jag inte en susning om.

Allan Edwall drev teater i krokarna, han kände jag till och var den enda skådespelaren jag verkligen tyckte om. *Emil, förgrymmade unge*.

När jag var på dessa strapatser kände jag mig vilsen, men fann mig snabbt. Min trygghet var utelivet. ADHD var inte uppfunnet och inget jag funderade över, däremot att jag var rastlös och impulsiv. Jämförde jag mig med mina kompisar som jag inte hade kontakt med, var jag en udda fågel. Men såg det inte på det sättet. Mitt mål var ju att vara att tjäna pengar. Inte ligga samhället till last. Ville leva livet, trodde det var så här man levde livet. Tyckte inte det var konstigt att jag bodde på hotell, att jag drack alkohol flera dagar i veckan, eller att jag umgicks med prostituerade och att jag finansierade hela min vardag genom att begå brott.

På helgerna drogs jag till Karelia på Birger Jarlsgatan. Där fanns bara högljudda finnar och fnask som inte ville gå på gatan. En del var fräcka och begärde pengar precis när jag skulle stoppa in midsommarstången. I det läget finns det ju ingen återvändo och man kan lova vad som helst, guld och gröna skogar.

Fördelen med Karelia var att det var enkelt att hyra ett rum. Jag fick alltid ett kabinrum utan fönster. Efter att tjejen gått fick jag ångest. Inte för att hon försvann, utan mer att jag kände mig totalt instängd som i en fängelsecell. Visste inte om det var dag eller natt när jag vaknade.

Ett annat ställe på Drottninggatan var en biljardhall och de hade även flipperspel. Tyckte om att äta pizza och besöka biljardhallen för att spela med andra ungdomar. Jag såg ner på mig själv att jag spelade flipperspel och inte ägna mig åt skumma affärer.

Kafé Eken på Kungsholmen fastnade jag på. Längst in i ett rum fanns pokermaskiner. Jag kunde ladda maskinen med en tusenlapp och faktiskt vinna emellanåt. Men hit gick jag aldrig ensam, oftast med en polare från Luleå. Vi brukade spela och äta räksmörgås. Eftersom det inte fanns alkohol på Eken tröttnade jag efter ett tag, oavsett om vi vann pengar eller inte. Något annat slet i mig. Jag kunde ta en avstickare till en massageinrättning, ett stenkast från Eken. Vid denna tid kände jag enbart till ett ställe där man gick in från gatan. Där förekom löpandeband principen. Då fanns inte thaimassage i vartenda gatuhörn.

Sergel Plaza är ett femstjärnigt hotell beläget på Malmskillnadsgatan. Men man kunde gå in från Drottninggatan med. Jag besökte det enbart för deras relaxavdelning. Jag trivdes att bada bastu och relaxa där och ta några drinkar och sedan byta om och gå direkt till krogen.

Efter ett par besök frågade föreståndarinnan mig, om jag ville ha något annat efter att ha serverat mig en grogg. Jag satt tillbakalutad i en rottingfåtölj med en frottéhandduk över mig. Hann inte riktigt svara, hon satte sig bredvid mig och lade sin hand på mitt nakna ben. Hon hade snackat med mig tidigare, men aldrig tagit på mig. Jag sa något i stil med att det är avkopplande att bada bastu. Hon hade kvar sin hand på mitt lår och jag började känna mig obekvämt.

Plötsligt förde hon upp handen och tog tag om min lem. Jag skrattade till och hon tog bort handduken och gjorde det skönt för mig. Kvinnan tittade till mig fler gånger om jag vill beställa något. Vi sa inget om det inträffande. Jag betalade för bastubadet och gav några hundra i dricks. Därpå var jag nyfiken på om det skulle upprepa sig. Min lycka bestod i kommande besök.

Att sitta vid en barddisk eller stå vid ett roulettbord med en grogg i handen var som att befinna sig i ett tempel för mig. Jag var fullständigt lugn. Kände mig välkommen och efterlängtnad. Det kunde vara världskrig utanför lokalerna. Men här var jag tillfreds med livet och kände harmoni. Gräde på moset var att få ligga med en tjej. Men först ville jag vara uppklädd och äta gott. Och bli lullig. Därefter spela på roulett. Spelade inte för att vinna pengar, spelade för att jag tyckte det var kul.

Jag kunde strö ut fler marker fastän jag rent matematiskt inte skulle kunna gå i vinst. Jag har spelat utan att titta på roulettbordet, litat helt på croupiererna.

– Jag vill spela rött, rött, rött, svart och svart. Fem slag, tusen på varje. Och så lämnade jag fem tusen och gick till baren.

Hade jag maximal tur vann jag femtusent på några minuter. Omvänt spelade jag bort lika mycket. När jag spelade på nummer kunde jag täcka så många nummer att även om jag vann, så blev vinsten mindre än insatsen. *Men vad kul det var att lira!*

Känslan av att ha något på gång slår till och med det som faktiskt händer just för tillfället för mig. Drivet att få igenom något, lagligt eller olagligt.

På Golden days blev jag polare med flera croupierer. Vi drack starköl om det inte var andra spelare vid bordet. Hade märkt att han tog pengarna i sin egen ficka när jag köpte jetonger. Jag sa till honom, att jag inte brydde mig om det, men att jag ville ha dubbelt med marker i så fall.

Croupieren kunde fråga:

– Kan du hjälpa mig med fem hundra spänn i dag?

– Ja självklart, du fem hundra, jag fem hundra, sa jag.

Han gav mig vinstmarker vilka jag växlade in i baren, vi delade på dem.

Roulett var något av det bästa jag visste och att dricka förstås. Men att spela ensam är inget vidare kul. Roulett är som sex, roligare om man är fler. Kicken var obeskrivbar. Det var inga jättepengar jag kunde vinna, men det blev snabbt pengar jag förlorade. Orkade inte spela några strömarker här och där.

Systemet jag använde mig av gick ut på att täcka alla nummer från noll till tolv samt tjugooåtta och trettiotvå, de två senare numren eftersom dem är angränsande till nollan på hjulet.

En spelmark - jetong - kostade två kronor och femtio öre styck. Croupieren och jag kom överens om att revalvera värdet på den till tio respektive tjugo

kronor beroende på hur stadd i kassan jag var. Fan vad roligt det var. Dricka grogg, se kulan snurra på hjulet för att sedan vinna. Förlorade jag kunde jag vänta några slag för att hamna i fas och spela på mitt system. Spelade jag bort allt jag hade så hjälpte croupieren mig.

– Fan, nu har jag slut pengar, sa jag med en hint.

Jag har som tur är varit förskonad från längre perioder utan stålar. Några timmar på sin höjd. Skulle jag kunna fixa pengar en gång till? Tillsynes såg jag bra ut i skjorta med slips. Men inombords rådde kaos. Hatade min situation, ja nästan hela min existens vid dessa tillfällen.

Någon enstaka gång kunde jag vinna både tio och tjugo tusen kronor, men det var sällsynt. Mitt mål vara att hålla mig flytande och dricka och äta gratis. Jag fick spela 100 kronor på ett enda nummer med oddsen 50 gånger tillbaka. På roulettspråk heter det plain, det ger 35 gånger tillbaka. Cheval täcker två nummer till oddsen 17 gånger.

Vid något tillfälle spelade jag 500 kronor på ett enda nummer. Croupieren stoppade pengarna i fickan. En gång vann jag på detta fullständigt idiotiska spelande. Kulan hamnade på nollan och jag kunde inkassera 25.000 i vinst. Eftersom intäkterna hittills på dagen inte kunde motiveras med en så stor vinst nöjde jag mig med 15.000 senare på kvällen. Ville inte riskera att croupieren skulle få problem.

Jag hade försökt komma i kontakt med företagare om att göra affärer. Det hade gått lite trögt hitintills. Pengarna jag dragit ihop var mest via skattebedrägeri. Plötsligt ringde en företagare jag velat få in foten hos. *Hoppas att han vill något annat än diskutera väder och vind.*

Jag svarade i telefon och han förslog ett möte, kommande dag på Orient expressen.

Jag var lite nervös inför mötet. Han kom inte i tid. Men efter 45 minuter dök han upp. Han skylde på trafiken. Jag sa knappt ett ord, han var åkare och hade ett 40-tal lastbilar. Vad kunde jag hjälpa till med? Ja, vad kunde jag hjälpa till med?

– Jag har bolag och kan fakturera dig.

– Bra, jag känner din pappa, kom till mitt kontor i morgon så gör vi affärer. Jag fick hans visitkort och han gick.

På kontoret hos honom var jag både uppklädd och tystlåten. Rädd för att göra bort mig. Hade inte gjort denna typ av affärer i praktiken förut, teoretisk

vetskap hade jag. Han hälsade på mig med ett kraftigt handslag, gav mig några papper:

– Skriv ut dessa fakturor från ditt företag. Vill ha texten exakt på detta sätt, sa han och slog med handen på papperna han räckte över till mig. Jag blev visad till ett kontorsrum.

– Använd den skrivmaskinen. Jag kastar färgbandet när du är klar, sa han och gick till sitt kontorsrum.

Av tidigare erfarenhet visste jag att man kunde skriva fakturor mellan bolag, men förstod inte var vinsten uppkom. Jag gick hans önskan tillmötes, knackade ut några fakturor. Tog kanske 15 minuter. Gick sen till hans kontorsrum och visade upp resultatet.

– Great great great, sa han och tittade på fakturorna. Nästa gång vill jag du gör dem snyggare med logotyp och hela baletten. Dessa ser enkla ut. Juridiskt sett håller dom. Är det okey att du får sjuttiotusen?

Driver han med mig? Jag hade nöjt mig med sjutusen.

– Ja, svarade jag utan att se för glad ut.

Jag lämnade kontoret med 70 laxar i fickan. Jag tog en taxi till city från Bromma. Bad om att bli körd till Biblioteksgatan, där köpte jag en Hugo Boss kostym och ytterligare en vit skjorta. Expediten fick knyta slipsen till mig. Än i dag har jag inte lärt mig knyta slips. Mina kläder jag hade på mig åkte i en påse och nu var jag riktigt väldresserad från topp till tå.

Taxi till Centralen.

Jag var den lyckigaste 21-åringen som gick i ett par skor. Skor förresten, jag köpte ett par schysta 'pjuck'. Älskade Bally, de kostade tvåtusen spänn. Mina gamla doxor bad jag expediten kasta. Promenerade ut från butiken och stoppade en taxi. Sen var det raka spåret till Centralen. Beställde två groggar på en gång.

– Var är ditt sällskap? Frågade bartendern.

– Jag är med mig själv, svarade jag.

Kände hur stålarna brände i fickan, nästan att de var radioaktiva. Nu kunde jag tjäna pengar. Var det inte svårare än så skulle jag bli kung på att skriva fakturor, tänkte jag stolt. Centralens restaurang hade en fristående bar och casino. Det kunde vara proppfullt med folk runt roulettboarden, men inte en människa i baren.

Det var aldrig tvärtom.

Det var bara några kliv mellan baren och casinot. Fastän jag inte kunde vinna några större summor. Trots det så spelade jag flitigt. Brydde mig inte att jag spelade bort pengar. Easy come – easy go.

På ett annat hak också på centralstationen under Continental hotell, trivdes jag som fisken. Där serverades hamburgertallrikar, ur högtalarna strömmade 60-tals rockmusik och travälskare kunde följa lopp via monitorer. Vi var trasiga själar, det insåg jag redan då. Jag kände igen flertalet av gästerna, fick insidertips om hur kulan studsade.

– Det går låga nummer nu, sa en kille.

Vilken idiot, tänkte jag och köpte tio färger. Det kostade ungefär ett tusen per slag. När jag vann delade croupieren ut vinsterna till dem som ägde färgerna och dem gav vidare till mig. Något fick de behålla själva för att de hjälpte mig. Jag bjöd på öl, mat och lämnade dricks till personalen. Denna sylta, var en spelhåla mer än det var en restaurang. Hit gick jag inte när jag var uppklädd och hade mycket stålar. Inga tjejer strök här, bara utlänningar och speltrasiga äldre gubbar. Knökfullt med folk, men inga brudar. En gång efter att jag vunnit rejält med stålar gick jag ut på T-centralen, rätt bra i gasen. Gick fram till spärrvakten och skulle åka till Hötorget. Istället för att betala gick jag bara förbi vakten på väg mot rulltrapporna ner till tågen. Spärrvakten skrek efter mig. Jag hade inte lång bit att gå och blanda mig med folk nere vid plattformen. I ögonvrån hade jag noterat att två polismän sett mig. Ångrade mitt tilltag. Trodde jag skulle klara mig. Ökade på takten utan att dra blickar till mig. Spärrvakten skrek från sin kur. Var försmädligt om jag skulle bli gripen nu. Jag var inte efterlyst för något. Rannsakade mig själv. Hade spelat ihop en vinst på mer än tjugotusen. Plötsligt stod de två uniformerade snutarna bredvid mig. De frågade mig vad jag hette och jag svarade med ett falskt namn och personnummer som jag kunde utantill.

– Har du inget id på dig?

– Nej, jag är på semester och har glömt det hemma svarade jag på min bredaste norrländska.

Jag hade en skinnjacka på mig och plånboken var sprängdfylld och liksom ville hoppa ut genom jackan.

Polismannen frågade vad jag hade innan för jackan.

– Ingenting, svarade jag.

– Vi vill visitera dig, fräste polisen.

– Det kan ni få göra, om jag får se en husrannsakens order, svarade jag som det heter på polisspråk.

– Polisen blev paff och över att jag kunde terminologin och visiterade mig, tog min plånbok och slog på mitt namn. Efter en stund rabblade operatören tillbaka något om att jag inte var våldsam men att jag var bedragare.

– Det kunde jag ha gett mig jävulen på att du var. Stick härifrån och nästa gång du skall åka tunnelbana, betala för dig. Blängde polisen surt efter mig.

Polisen intresserade sig varför jag kunde ha så mycket pengar på mig, men dem hade ju själva sett att jag kommit ut från spelkrogen och jag sa som det var att jag vunnit dem, vilket jag hade gjort. Det kändes som att födas på nytt då jag inte blev gripen. Jag tog ta en taxi till Kungsgatan och hade nu ytterligare en anledning till att festa, att det i denna stund inte fanns något att gripa mig för.

Monte Carlo var ett kanonställe. Stor bar med folk från hela världen. (sällan träffade jag någon annan än från just Stockholm). En plankstek och en storstark kostade 99 kr.

Av en ren tillfällighet hamnade jag på en svartklubb. Jag hade för vana att ta en sväng på Malmskillnadsgatan, oavsett var jag skulle. Jag kände igen många av tjejerna som gick på gatan, en och annan träffade jag. Men vi gick sällan på krogen tillsammans. Dem var för slarvigt klädda och kunde inte föra sig. Men några tyckte jag om och kunde inte hålla mig och ta in på hotell med dem. På Continental gick jag ner i badet med en tjej, det var bara vi där. Vi badade bastu och ringde flitigt till rum-service. Efter vi var ensamma i relaxrummet satt tjejen naken när personal kom med drickat till oss. Det var tydligen inte uppskattat.

Vi blev portade.

På Royal Viking var jag fascinerad av deras bastu som man kunde se ut genom, men inte in. Bastuaggregatet behövde inte vara påslaget, det gick hett till i alla fall.

Men denna gång frågade jag taxichauffören om han kände till någon svartklubb. Han körde mig till Dalagatan och förklarade var jag skulle gå.

Dörren öppnades, jag kände mig övervakad, hann skymta en kamera och gick in. Där blev jag ståendes i en gallerbur. En kort och tjock gubbe med ett vänligt uttryck kom fram till mig.

– Välkommen, har du varit här tidigare?

– Nej, svarade jag blygt.

– Välkommen, jag skall visa dig runt och så knäpptes det till i buren och jag kunde gå ut från den.

Det omisskännliga ljudet från roulett hördes ut i hallen. I vardagsrummet stod ett roulettbord, grön duk numrerad från noll till 36. Några gubbar spelade ivrigt. Hela lägenheten andades 50-tal. Jag såg allting i svartvitt. Croupieren hade svarta byxor och vitskjorta på sig. Och gubben som släppte in mig likaså och bar fluga.

Min förälskelse var omedelbar till detta ställe.

– Vad vill du dricka, frågade gubben som liknade en italiensk maffiaboss.

– Vodka och juice svarade jag, snabbt och invant.

Nu var jag hemma! Jag tittade mig runt i vardagsrummet. i en soffa satt tre tjejer med korslagda ben. De var uppklädda och kunde ha varit flygvärdinnor. Min blick drogs till deras ögon, bröst och ben. Jag fick min vodka men kände mig inte riktigt flygfärdig ännu. Drack från groggen, tittade på en av tjejerna som fastnat i min hjärna och som jag redan börjat klä av i mina tankar. Blev genast förtjust i henne. Hon var snyggast i stan. Lång, en giraff hade blivit avundsjuk över hennes långa ben, mulatt, stora bröst och ett knallvitt leende.

Några gubbar spelade roulett. Tjejerna var inte där av den anledningen. Gubben i fluga klappade mig på axeln.

– Kom med så visar jag dig runt.

Han visade mig till sovrummet. Där stod en bred säng med stora badlakan på. Och kondomer ovanpå badlakanen.

– Om du vill låna detta rum kostar det 500 kronor, ingen stör dig, du låser om dig, sa gubben vänligt.

– Bra att veta, svarade jag.

– Badrummet ligger här borta, gubben gick före mig.

Han öppnade dörren till ett badrum där ett levande ljus brann på golvet. Det såg bättre ut än på mitt hotell tänkte jag.

– Glömde att säga det, men på fruktmaskinerna kan du spela i sovrummet om det inte är upptaget. Och här inne har vi roulett. Markerna kostar 50 kronor, sa han och lämnade mig.

Balkongdörren stod på glänt och jag förstod balkongen användes som rökruta. Jag gjorde en gest med mitt huvud till mulatttjejen då vi fick ögonkontakt. En asiatisk börsmäklare hade inte uppfattat min lilla rörelse, men det gjorde denna tjej. Snart stod vi på balkongen.

Hon la följsamt armen om min axel och frågade om jag ville ha en cigarett. Hon snackade engelska. Jag nickade och tog en Marlboro från hennes paket.

Efter att jag fått fyr på den drog jag några bloss och drack från groggen så den inte hann dunsta.

– I want to go from here, sa jag och blåste ut rök genom näsborrarna.

– You want company? frågade snyggingen och tog ett bättre tag om mig.

– Yes I have company, svarade jag och försökte rätta till mitt felaktiga uttalande.

Ett virrvarr med språkförbristningar uppkom. Trodde hon frågade om jag hade bolag. Då hon i själva verket frågade om jag ville ha sällskap. Mina engelska språkkunskaper var vid denna tid inte något att hänga i julgranen. Men jag var klar över vad jag ville hamna i säng med henne. Det behövde jag inga språkkunskaper för att inse. Kroppsspråket hade redan sagt att jag ville mantalsskriva mig i henne.

– We go, sa jag, but I have to play little first. I can't come here like a tourist and disappear after a screwdriver and not play.

Jag köpte 20 marker som jag strödde ut på ett slag, på ett kick hade jag förlorat, men det var ju vad jag hade hoppats på. Min koncentration var på andra ting. Tackade för mig och ställde bort det urdruckna glaset på roulettbordet. Den tjocke gubben i fluga följde oss till dörren.

– Hoppas du är mer spelsugen nästa gång, sa han. Och så begärde han en tusenlapp vilket jag gav honom för att jag försvann med en tjej från spelhålan.

Denna godbit kunde inte svenska och min engelska var katastrof. Hennes hudfärg var kaffe med grädde.

Vi hängde ihop som ett blytlås. Jag räknade ut att skulle jag inte vara generös skulle hon inte umgås med mig. Hon hade en stor sammetsrosett i håret, eleganta kläder och bijouterier.

Vi besökte aldrig några bibliotek, museum eller andra kulturella inrättningar. Allt handlade om att dricka, äta och hamna i sängen. Minns inte vad hon hette, men hon hade alla pluskvamperfekt man kan tänka sig.

Spelandet har aldrig styrt mig. Det låter motsägelsefullt. Tror det var miljön jag drogs till. Jag behövde inte spela som en blådåre för att njuta av tillvaron. Däremot hade jag svårare att vara nykter. Alla ställena hade sin charm.

Att smörja kråset på Sturehof uppskattade jag, en av få restauranger jag varit på som hade silverbestick, kallmanglade dukar och servetter. En fiolspelande gubbe lirade klassiska kärlekssånger. Jag älskade maten, lönjromstoast till förrätt, några supar till det. Sedan avnjuta en kalvfilé med Carl Johan svamp, eller renfilé med murkelsås. Till efterrätt blev det Irish Coffee och möjligen glass med åkerbär.

Ett sådant besök var värt varenda krona, det kunde kosta både en och två tusenlappar, ännu mer om fransyskan följde med. Tusen kronor 1992 motsvarar i dag 1350 kronor. Jag tyckte om när hon blev på lyset och surrade på franska. Hon var artig och trevlig och sa alltid merci beaucoup.

Jag glömmer aldrig då en polare ringde mig. Han var på Solvalla tillsammans med sina kompisar som jag också kände. Alla var från Luleå och var egna företagare. De hade gott ställt förutom min kompis, som var en snyltare. Men det insåg jag inte då. Han ville jag skulle komma till Valla.

- Det går inte, svarade jag.
- Varför inte?
- Jag är med en skitsnygg tjej.
- Ta med dig henne och kom, föreslog han.

Fransyskan var med på noterna. Jag klädde upp mig, hade köpt en sommarkostym i silke och den var som att gå omkring i en pyjamas. Jag hade slipsnål i guld, schyst klocka och armband och halsband i guld. Därtill vid min sida en exotisk tjej. Livet kunde inte vara bättre. Trivdes som en saudiarabisk prins. Frågade aldrig hur gammal hon var. Av hennes sätt att döma var hon några år äldre än jag. Intresserade mig inte var hon bodde, varför hon var i Sverige, huvudsaken var att hon tyckte om mig och att jag fick pippa henne. Trodde knappt det var sant, hon påminde om Whitney Houston. Vi träffades jämt och ständigt. Nu stack vi till Solvalla. Det var elitloppshelg. När vi dök upp blev det knäpptyst. Killarna tappade hakan och tittade på henne. Alla ville vara med henne – det behövde jag inte vara tankeläsare för att räkna ut.

Vi stannade ett par timmar, spelade en del och åt gott. Själva elitloppet såg jag inte, men vet att Billyjojimbob vann från Kanada. Efter travet så träffade hon dem flesta på Contenital hotell därefter kom hon till mig och var överlycklig eftersom hon hade dragit ihop närmare 10 000. Jag kände ett sting av svartsjuka. Förstod att det bara handlade om pengar. Hon hade ju inte stannat med någon över natten och dessutom kom hon till mig efteråt och visade sin uppskattning.

Många dagar var jag vilsen och hade inget att göra. Kände mig överksam om inget hände. Jag hade nära till Centralbadet, det låg tvärsöver gatan. Tyckte om att vara där dagtid, det var som att gå tillbaka i tiden ett hundra år. I små bås kunde man vila efter att ha avverkat några längder i bassängen. Självklart besökte jag badet ihop med fransyskan. Hon var bara för läcker. Det var som om jag var med i en film när hon serverade mig öl. Hon hade bikini på

sig och en morgonrock och en löjlig badmössa, den gjorde att hon såg ut som 70 år i den.

Minns inte att jag någonsin tog ett enda simtag. Atmosfären gjorde mig lugn. Tyckte om att sitta i bastun och dricka öl, sen svalka av mig i ett bås vid bassängen. Med ett draperi kunde man skärma av sig lite. Halvfull var jag i detta bås med fransyskan och kunde inte hålla mig från att ha sex med henne. Hon låg i stolen med badmössa på sig och jag ger henne allt vad jag var värd för kung och fosterland. Jag hade inte en tanke på att man från en våning över oss kunde se rätt ner över alla båsen. Alkoholen och kåtheten fick mig att glömma var vi befann oss. Efter den samvaron blev vi portade på Centralbadet.